

La noia del parc

Joan-Francèsc Castex-Ey

Publicació especial Diada de Sant Jordi 2022

Il·lustració: Roser Matas. Compaginació: Guillem Gonzalez. Muntatge: Ampli Productora.

Tècnic de so: Renaud Picard. Música i il·lustració sonora: Phil Argelès. Lectura de Violeta Tubert.

S'han escridassat. Ja de bon matí. I de molt mala manera. En una vida a dos, no tots els moments són bonics. Endemés, per acabar d'arrodonir-ho, ell tenia a migdia el dinar de fi d'any amb els companys de feina de la societat de proveïment energètic per la qual fa poc que treballa : guirigall o silencis incòmodes, i concurs d'egos. Insuportable. I ara la llum del capvespre entra de puntetes, entra pel finestral de l'apartament de capes mitjanes desclassades on seuen, tots dos, muts, a dos corns oposats de la sala d'estar, donant-se l'esquena amb rostres tancats i compungits. Un dia dolent.

Havien previst, de fa temps, d'anar a un concert aqueixa nit. Massa renyits per anar-hi ensembles, hi anirà sol, com si encara fos fadrí. El distreurrà, li fa més menester avui que cap altre dia. Truca a una companyia de taxis aeris i s'all, sense dir un mot, de l'habitatge amb disseny tristament estàndard on s'estan d'ençà de tres anys ja. Al replà, agafa l'ascensor per esperar al terrat de l'immoible el servei que ha encarregat. Allà dalt, està sol, assegut al gran banc abrigat que hi ha davant el paviment de formigó condicionat per als aterratges verticals. Un ventet humit, penetrant, li fa una esgarripança a l'esquena. Al cap de poc, veu apropar-se, no gaire sorollós, l'aparell petit en forma de càpsula alada i proveït de l'ensinya lluminosa de l'empresa de transport.

Un cop a dintre de l'aparell, els comandaments amb indicadors taronjos i blaus de la màquina-robot programen les maniobres i el trajecte fins a l'Òpera. El vol, arran dels edificis, és curt, i de nit, vista de dalt, la ciutat li sembla més bonica i més calmada. Línies, espais, gent i llums, més fonedissos, se barregen harmoniosament. També, embolcallada per una mitja foscor i la distància, la massa urbana agafa un aire més misteriós i és més atractiva. Darrere la punta d'acer de la torre de telecomunicació, apareix la cúpula altívola i enllumenada de l'Òpera.

El taxi aerí efectua la maniobra d'aterratge i s'aparca a l'àrea prevista a la vora de l'edifici. Ja hi ha un nombre conseqüent d'aparells similars que desembarquen tongades de clients. Paga amb transferència numèrica, la porta se desbloqueja i pot sàller. Hi ha cua a l'esplanada del monument, un monument de factura imponent i d'arquitectura exterior més aviat sòbria, sense gaire adornaments. Tothom ha vingut amb entrades comprades anticipadament que el dispositiu automàtic de verificació, col·locat al recinte de l'Òpera, ha de validar. L'operació triga un cert temps, excepte per a quatre patums i un punyat de privilegiats que poden presentar invitacions i passar per una zona d'accés restringit. N'aprofita per comprar menjar ràpid a un

venedor ambulat. L'entrepà cruixent de cucs torrats és prou gustós. L'acompanya amb un xuc d'herba fermentat. Al davant d'ell, fent cua també, una colla d'amics riu molt, sense que pugui capir-ne el motiu. Fan goig. Quan, finalment, arriba al vestíbul de l'Òpera, una de les criatures estrafades deportades de la colònia circumlunar d'experiments genètics, de cabells rígids, ulls vermells clars i tres braços, fa de guia per acompanyar-lo fins al seu seti ; amb paraules amables condicionades per mesos d'aprenentatge sever. Encara que tothom hi estigui acostumat, puix que estan assignats de fa anys a diverses feines de servei subalternes, sempre fa cosa, i també vergonya, haver de tractar amb aquests pobres éssers esguerrats.

La sala, molt espaiosa, és esplèndida, decorada amb motius vegetals i geomètrics d'estuc, que flanquegen miralls longilinis. De la cúpula de plexiglàs multicolor penja un immens llum aranya que destil·la una claror groga tamisada. Gràcies a la diligència de la criatura circumlunar, arriba rabent al seu seient ovoide de plàstic tou, arrengrat dins una de les llotges de l'estatge intermediari. Al costat de la seua plaça, ja hi ha qualcú, una noia. Li diu un discret “*Bon vespre*”. La noia el mira, no diu res, sols somriu. Li fa estrany que no li respongui la salutació, si més no amb paraules. S'asseu. La minyona, que ja tira a dona jove, de

silueta gràcil, amb ulls ben negres com els seus cabells llargs i caiguts, és de pell molt blanca i molt fina, quasi transparent ; i va poc vestida per la temporada. El descol·loca una mica tot plegat. També sent, segurament per la proximitat de la seua presència, una emoció subtil, indefinible. No hi ha, tanmateix, gaire temps per rumiar-hi : al cap de poca estona, entre aplaudiments, ja s'instal·la l'orquestra a l'escenari, amb, aparentment, paritat de sexes quasi perfecta ; després, arriba la solista de l'arpa elèctrica, en una toga vermella amb lluentons, i, instants més tard, el director, batuta a la mà, calb, vestit d'una granota negra amb gorgera blanca, que també és el compositor.

Es tracta, efectivament, d'un *concerto* per a arpa i orquestra. Amb una única representació. És una obra inèdita d'un compositor de la ciutat de molta anomenada, anunciada amb força propaganda desençà de mesos per tots els mitjans de comunicació i totes les institucions. Tothom la presenta com una creació original i corprenedora. Habitualment, se malfia de les obres d'art que gaudeixen de massa reclam, realitzades per creadors massa lloats. Malgrat tot, aquest cop sospita que serà una obra de qualitat, coneixent ja, i de fa temps, el treball del músic.

La sala s'enfosqueix

progressivament. Hom oïx, intempestiu, un telèfon cel·lular, malgrat una veu preenregistrada hagi demanat d'atudar qualsevol aparell sonor, minuts abans que entri l'orquestra. També hi ha gent que encara xiuxiueja, estossega, s'escura el canyó o se moca. Sem al que sempre se'n diu l'hivern, tot i que fa molt anys que les fredorades continuades no sovintegen pas.

I ara sí que no s'ou cap més soroll. Hi ha un instant més de silenci total, i comença el concert.

Després d'una jornada plena de crits, nervis i paraules tronants, una jornada on ha capejat hostilitats ordinàries i d'altres més inhabituals, les primeres notes del concert són com un bany de dolçor. Música celestial; aquí i ara, d'entrada, sense haver de fer passar l'ànima per cap purgatori. Aquest primer moviment que s'ofereix al públic, que s'ofereix a ell, és prou llarg, prou lent, perquè, assegut còmodament, pugui entrar de ple dins una bombolla de sensacions apaivagadores. Relaxa tots els seus músculs. Se sent bé, reequilibrat, en pau. Silenci...

A l'arribada del segon temps de l'obra, el compàs i la tonada, engrescadors, sonen a esbargiment desenfrenat i donen ganes de moure tot el cos. Follia per tots els porus de la pell. Diteja els braços del setí i apunta un lleu somriure persistent a la

comissura dels llavis. Alegria i dansa interior, ritmades amb baixos sincopats. Ara, de manera sorprenent, un llarg moviment melancòlic, que l'entristeix amb delit, pren el relleu sense gaire transició. Les notes, llargues i diàfanes, li pesen al pit, i, al mateix temps, li emplenen el cor d'una beutat lleugera. Sent amor. Possiblement. I de sobte, una volada esbojarrada dóna breument, un cop més, una embranzida a tota la sala major de l'Òpera.

A continuació, hi ha com una pausa, una respiració, tots els músics s'aturen, pocs segons, per donar pas al final de l'obra. Allavons, torna la quietud i la serenitat, amb la puresa del so de l'arpa elèctrica com a protagonista principal. Una puresa harmònica. Per acabar, tota l'orquestra, menada per un director-compositor que dóna mostres físiques de viure intensament la seua obra, repren les primeres notes del concert: una melodia inspiradora que ell ja cantusseja dins seu, que es desplega sense pressa i s'esfilagarsa de mica en mica, per graus, abans d'anar a encallar-se definitivament. Per aquesta nit.

Tot el públic arrenca a aplaudir. Sorollosament. Ell també ben segur, li ha agradat força, un pler veritable i un parèntesi saludable; així com una confirmació del talent del compositor. De debò ha fet bé de venir malgrat les circumstàncies adverses del

dia. La noia del costat aplaudeix de manera més discreta, encara que amb una convicció evident. Tots els artistes, col·legialment, saluden amb eufòria un públic entregat. Els aplaudiments s'allarguen. Mira furtivament la minyona. De cop, està com fascinat per ella, i torna a provar aquella emoció indefinible, tanmateix de manera més sensible, més palpable, aquesta vegada. Amb el perfum lleu d'un possible desig incipient. I el concert li ha infós un entusiasme inusual, això fa que ara gosa esguardar-la amb insistència, i fins i tot adreçar-li la paraula sense miraments, just quan tornen a encendre el gran llum aranya, quan l'exaltació col·lectiva baixa sobtadament i notablement d'intensitat :

- Era magnífic, fa ? – li diu, somrient amplament.

- ... – sense dir ni un mot, tampoc sense fer cap gest aparent d'aprovació o de desaprovació, ella somriu també, d'orella a orella, tot mirant-lo als ulls amb el seu esguard negre, dolç, que a ell li fa accelerar el cor.

La noia ten els llavis força fins i d'un roig pujat. El seu silenci, de nou, a l'encop l'intriga i li fa angúnia. És tímidesa ? Se'l malinterpreta ? No pot parlar ? No vol ? Malauradament, no hi ha temps per dir-li altra cosa, no hi ha temps per, tal com ho desitjaria, tornar a intentar trencar el gel : ja

s'aixeca, amb gràcia, i comença a dirigir-se cap a la sortida de la llotja. Ell també s'aixeca i la segueix. Ni ha llestat ni decidit res. És com si la minyona fos un imant que l'atragués.

Extirpats de la gentada que, molt a poc a poc, buida l'Òpera, i ara que són al carrer, li va darrere a una certa distància. Per què la segueix ? És absurd, i qui sap si perillós. La silueta de la noia, força prima, quasi aèria, és com una fita esfumada i movedissa. Se desplaça amb passa prou ràpida. I no ha recuperat cap abric al vestuari. Ell hi ha deixat expressament el seu, per no perdre temps i evitar que se li escapi la noia, capficat de manera irracional, desassenyada, per aquesta trobada improbable que no hauria pogut imaginar ni un segon quan s'ha aixecat aquest matí. El zum-zum incessant dels vehicles elèctrics amb rodes interfereix en l'ambient sonor general, més agut i més discontinu, causat pel dispositiu de senyalització de les vies i de les voreres. S'allunyen del barri de l'Òpera, passant sense aturar-se per una zona més residencial i més deserta. Una parella d'edat madura, agafada de la mà, se passeja. Dins el buit de l'entrada d'una banca, un home, barbut, embolicat amb una flassada bruta, tanca els ulls. La continua seguint. Arriba finalment, sempre amb pas viu, al portal principal del parc més important de la ciutat. De nit, ben entès, el parc és tancat, i la noia

ressegueix sense hesitar la reixa embardissada fins a atènyer un petit passatge dins la tanca, una estretor entre barrons serrats i torcits. S'hi esmunyeix amb agilitat. Ell fa parió quelques segons més tard, de manera més maldestra.

És un parc gran, tot i que perfectament ordinari. S'hi veu o s'hi imagina una xarxa de caminals de terra, els bancs tots idèntics, un seguit de turonets coberts d'herba tallada, l'escampall de racons enjardinats, les basses artificials enrajolades i els diversos bosquets d'espècies variades. Encara que pugui semblar sorprenent, és el primer cop que el visita. Hi percep molta fresca. El defineix de manera instintiva com un lloc a part, com si fos una illa, fora del món humà i del temps, un indret tan especial, aparentment inert i impermeable a l'agitació exterior, com si els aïbres haguessin posat sordina a tots els bruigs, totes les remors, tots els clams de la ciutat. I ara s'envisa, pel seu propi estat d'ànim, que la música del concert ha fet de transició benèfica, alhora tall i enllaç, entre totes les estridències del dia i les sonoritats somortes d'aquest gran parc. De cop, tots els moments d'aquesta jornada, de la renyina del matí fins a l'estrany encaç de la nit, li semblen coherents ; sense que pugui esbrinar-ne el perquè.

Accelera el pas tot mirant de no

fer craquejar la fullaraca, per no perdre de vista ni alertar la minyona que està travessant un replà de gespa nuda, ara amb passa més tranquil·la. La pell molt blanca i molt fina de la noia, cada cop que clareja el brancatge, o ara que se troba al descobert, reflecteix curiosament la llum pàl·lida d'una Lluna grossa, fora de mida ; la reflecteix produint quasibé luminescència. Continua fent cap a ella. El seu cor batega fortament. Els breus marrameus d'una gatada llunyana li arriben esmoreïts. Al mig del replà, hi ha un roure solitari molt gros, alt, que sembla força vell, amb arrels gruixudes i ondulants que desborden del terra, com musculatura alhora tenelluda i fatigada. Impressiona. La noia, amb un ritme de passejada, inèdit fins ara, l'ha contornejat d'esquiltlentes, fregant la seua pell d'escorça agrumullada. I ara no la veu pas més. Com si s'hagués aturat darrere del roure. Ell s'atura també, a quelques metres de l'aibre venerable. Sent, mordaç, la frescor de l'aire damunt les seues espatlles. El cor li surt del pit.

No ha passat ni un minut que li pareix una eternitat. Res no es mou, la noia roman invisible, amagada pel roure. Li costa d'interpretar la situació, no arriba a comprendre què pot significar. I no sap què fer. No es farà enrere de tota manera, la curiositat i la sensació d'imantació que sentia al començ d'aquesta mena d'empaitada són més forts que tots els seus dubtes. Així,

donques, amb un destret que inevitablement se fa més intens, s'avança prudentment cap al roure per contornejar-lo, tal com ha fet la noia... : no hi ha absolutament res ! Resta estupefacte, també un poc esglaiat. I amb el seu impuls aturat. La noia no hi és pas, s'ha volatilitzat. Com si no hagués existit mai i que no l'hagués perseguida mai. Immediatament, escruta els entorns, i, de sobte, en la mesura que la feble lluminositat ho permet, apareix dins el seu camp de visió, al tros de gespa que hi ha entre el roure i un caminal que voreja el replà, un enfilall d'estàtues de mida mitjana. Estàtues totes idèntiques, d'un aspecte totalment inesperat, i, a l'encop, reflexos d'una memòria seua instantània : són rèpliques de la noia. Aqueixa imatge d'ella, de pedra i multiplicada, li sembla profundament irreal, i el deixa destarotat. Com si noves dimensions, inconegudes i cohibidores, es manifestessin de cop. Sent un calfred.

Per mor de recuperar una mica la racionalitat, torna a mirar atentament els voltants, així com l'ample fullatge del roure, i verifica, a les enfosques, que no hi hagi cap forat o clot a la gespa on la noia s'hagués pogut amagar. Tot seguit, fa el torn complet del roure. Ho fa a poc a poc, mancant d'estropassar-se amb les arrels ; i, en arribar a l'indret mateix on ha desapareixit la noia, veu de cop i volta, davant d'ell, cosa que el fa sobresaltar d'espant, un noi. Un noi dret, de

cara, immòbil. S'assembla molt a la noia. I com ella porta roba més aviat lleugera. També irradia una espècie de luminescència sota els raigs intermitents de la Lluna gran, que ara creix al cimall del roure com si el volgués engolir. Tanmateix, ell sí que parla, i amb un llenguatge intel·ligible. Diu, amb una veu clara i pausada :

- No cal pas que la cerquis.
- On..., on és ? – gosa demanar-li, malgrat la por s'apoderi de tot ell.
- Ha passat el llindar. Era a punt – respon el noi, tot tancant els seus ulls negres que brillen lleument sota la claror creixent de la Lluna.
- Quin llindar ?
- Dolor i goig ensem. No se'n pot dir res més. I a partir d'ara, soc jo qui la substitueixi – diu el xicot, reobrint els seus ulls foscos que contrasten amb la seua pell transparent.
- Per què ? – demana ell, gairebé d'esma, de tan improbables que són la situació i la conversació.
- Per, entre altres coses, parlar amb tu.
- Qui és ella ? I tu qui ets ?
- No hi ha pas menester de conèixer la nostra identitat.
- I per què ella no respon quan li parli ?
- Perquè, sempre que puguem, cal deixar la paraula al cos enter ; també als moments, i als indrets que habitem a cada instant.
- Què vol dir això ?
- Vol dir mirar que s'expressi tota la nostra

persona, donar més espai a l'ànima de les coses, permetent la seua plena respiració. I per arribar-hi, cal deixar-se anar al silenci, i escoltar.

- El silenci ?!

- Sí.

- És quelcom d'incompreensible, torbador, que desconcerta ! Què és un silenci ? – li esgrimeix, un xic enfadat, al noi lluminéscent.

- És un munt de coses – li respon el minyó, amb un to suau i joiós – El silenci crea lligams. Fa créixer el cor i obre l'esperit.

Revela la bellesa. És una festa !

- ... – ell no sap què dir ; tanmateix, ara sent caliu, com si dins el seu pit s'aixequés un Sol gran.

- El silenci – continua el noi – te fa oblidós de tu mateix, facilitant l'encontre. També protegeix el llegat d'aquest lloc, els elements vivents o no que en fan part a cada moment. El llegat de tots els llocs, si fas per manera que sigui així.

- ...

- I, d'ara endavant, del silenci no tindràs més por ! – assevera el noi misteriós, que somriu i desapareix.

Accedeix a l'audioconte de
La noia del parc
de Joan-Francesc Castex-Ey
a través del QR següent:

